

סרן יוסי קליין ז"ל

נולד 7.4.51 בירושלים

נפל י"ב תשרי תשל"ד -

8.10.73 ב"חמוטל"

יוסי, איך כותבים על יוסי בזמן עבר, בלשון היה??

גם עכשיו מרצדת דמותו הפעילה מול העיניים. עיניו בורקות, שערו מתולתל ופרוע במקצת, לבושו מרושל קמעא ועמידתו, או ישיבתו, חסרת מנוחה, כשואפת לעשות דבר מה, להזיז, לנסות לחדש...

ולא נותר אלא להעביר שוב ושוב את התמונות, כמו במין סרט אשר הקרנתו נפסקת באמצע. תמונה ראשונה, יוסי בראיון מ.מ. בתחילת הצמ"פ. נכנס בחור גבוה. מספר קצת על דרכו בחיים. על השאלות הטכניות הוא משיב בקלות רבה. שואף להתקדם בצבאף להיות קצין. כל המחלקה היתה ממחזור טוב וחברה טובים, אבל יוסי הרשים כבר אז.

היה תותחן בטנק שלי בצמ"פ. בתותחנות-שד. בידע תאורטי - יוצא מהכלל. בטיפולים-זריז ויסודי. ובצוות-עם קטרי ושמעון כהן-הרמוניה מלאה. השגנו מקום ראשון בבוחן צוות חטיבתי, וזאת, בלי כל הצטנעות, הודות להם. למרות יחסי מפקד חייל נקשרו כבר אז בין ארבעתנו חבלי רעות וידידות, ונוצרה שפה משותפת. סמכתי עליהם יותר משמכתי על צוותים וותיקים...

...ירדנו לקו. הקו האחרון של מלחמת ההתשה. ישבנו בגזרה המרכזית. המשימות היו רבות, אך המרכזית שבהן היתה סיור הבוקר, ומשום מה לא יצא למחלקה שלנו לצאת לסיור בימים הראשונים של הקו. יוסי נדנד לי - למה אנחנו לא

יוצאים לסיור. לבסוף יצאנו לסיור הנכסף, שעבר ללא כל אירועים מיוחדים. היתה זו למעשה הפעילות המבצעית הראשונה שלו, והסיור יצא מנקודה הסמוכה מאד ל"חמוטל".

... יוסי יצא לקורסים. כעבור תשעה חדשים הגיעו לפלוגתי שלושה ממי"ם טריים מקק"ש, ויוסי ביניהם. בלי כל הכנה נזרק לאמצע האימון עם צוותים קשים למדי ועם סגל מטקי"ם ותיק (דוד פרוינד ז"ל ועוזיאל). יוסי השתלט על תפקידו ללא כל בעיות והוכיח כי אף שהפסיד חלק ניכר מקק"ש

(עקב פציעה בתאונת דרכים), השלים בקלות את החסר בכשרון הטבעי שלו. ושוב ירדנו לקו, בגזרה הדרומית, ובתקופת הפסקת האש. היינו מתרגלים ומתטלג"ים הרבה לקראת אפשרות של צליחה מצרית, אולם לא האמנו בסבירות של פעולה כזאת. לאחר הקו השתחררתי ויוסי נתמנה לסמ"פ באותה פלוגה.

הקשר בינינו נשמר, וכשהוקמה פלוגה מ' באפריל 73' בא יוסי לשמש כסמ"פ בה. הוא ויתר לצורך כך על חופשת שחרור שהוענק לו בגדוד הסדיר. התפעלנו כולנו מייעילותו מסירותו והמרץ הבלתי נדלה שלו. אחר האימון יצא ללימודי המכינה לטכניון, והיינו מתראים לעתים קרובות. ביום ג' שלפני יום כיפור ישבנו שנינו בביתי על בוסית והתפלספנו במשך שעות. בין השאר תיכננו טיול יפה ברמה בשבוע שלאחר מכן. הטיול התבטל ביום ה'.

ביום כיפור, לפני שהספקתי לטלפן אליו, טלפון הוא אלי. בער לו, פחד שישכחו אותו. אמרתי לו - יוסי, אנחנו בכל זאת יוצאים לטיול, ויצאנו למחנה. את חלקו בהכנת הפלוגה קשה בכלל להעריך, יוסי התרוצץ וטרח להשיג כל דבר. היו חסרים פחילי קשר, יוסי נסע משבטה לבאר שבע ותוך שעה הביאם, השד יודע מאיפה. וכל הזמן הוא לוחץ - מתי זזים??!

באיזור ג'בל לבני פרס הטנק שלי זחל ועליתי על הטנק של יוסי. נסענו יחד עד טסה ושם עברתי לטנק אחר. זו היתה דרכנו האחרונה יחד. האופטימיות שלנו היתה רבה, והדבר היחיד שהדאיג אותנו היה שלא נחמיץ את המלחמה.

עלינו על "חמוטל" השם נודע לי רק לאחר כמה ימים, ויוסי לא ידעו כלל. מיד עם עלותינו נפתח עלינו מטח של אש ג.ט. ויוסי דיווח - "נפגעתי, עגלון פצוע, יורד לבדוק מה קרה". אלה היו מילותיו האחרונות.

תמונה אחרונה - הר הרצל. יוסי מובא לדרכו האחרונה. שמעון כהן, הטען שלנו בצמ"פ, לידי.

" תראה איך התחלנו ותראה איך אנחנו מסיימים" - אני אומר לו, ושמעון פורץ בבכי מר. אין מלים....

(עודד)